

No. 9. }

september 1887.

{ 13de Aargang.

Bønnen i Jesu Navn.

(Mel. Deilig er den Himmel blaa.)

Bønnen i vor Herres Navn
Giver Rod for alle Savn:
Staber Fryd i Borg og Hytte,
Kan imod alt Ondt bestytte,
Er vor bedste Stat paa Jord.

Er din Sjæl af Glæde fuld,
Smiler Lykken til dig huld,
Gier Hjemmet Fred og Hygge —
Bed — og du skal bo og bygge
Tryk i Lifsligheids Paulun.

Sidder du i Sorgens Nat,
Af din Ven, dit Haab forladt —
Han, som talte sit: "Græd ikke!"
Han vil give dig at drikke
Af sit rige Trøstens Væld.

Ræddes du for al den Nød,
Liden bærer i sit Skjød —
Bed — og Jesus vil dig høre,
Lage al din Angst og gjøre
Fremtidsvoien lys og klar.

Kan du i et hjertligt Sind
Et din Fiende slutte ind —
Tænk paa ham, som tog din Brøde,
Saa skal du og kunne møde
Fienden med Langmodighed.

Er du af din Gjerning træt
Og af Livets Møje mæt —
Bed til ham, som, aldrig trættet,
Kjærligt hver en Vyrde letted;
Nye Kræfter da du faar.

Og naar du omringet er
Trindt af Syndens Gjøglehær —
Jesus, den af Hjertet rene,
Vil ei lade dig staa ene
I den haarde Prøvens Stund.

Brug da til din sidste Dag
Bønnens stærke Vingeflag!
Da vil han, din Ven og Broder,
Over alle lyse Kloder
Være dig til Himlen hjem.

C. B.

En Bei eller anden, Vor Herre ved Raad.

II.

Det er ikke muligt, at nogen Bygning kunde ligge paa et mere udsat Sted end det lille Hus, hvori Dan Roberts levede med sin Fader og Moder. Det laa paa Toppet af "Indianerhovedet", et lidet Forbjerg, der gik ud i Havet, lige ved Siden af Fyrtaarnet og lige over Redningsstationen, der laa lavere ned imod Kysten. I over en halv Miles Afstand var der intet andet Hus, men, skøndt der var saa ensomt, og skøndt det ofte blæste, som om Huset skulde blæses bort, og de store Bølger kastede sit Stum op imod Vinduerne, som vilde de opsluge den svage Bygning, elskede dog Dan sit Hjem og vilde ikke have byttet det bort for noget andet Sted i Verden. Og dog var det netop paa den Tid fuldt af vemodige Minder; thi netop i de Dage for et Aar siden laa Dans lille Søster syg og døde. Næste Dag var netop hendes Dødsdag, og Dan erindrede med Smerte, hvor tomt Huset havde været, da de paa Begravelsesdagen vendte tilbage fra den langt bortliggende Kirkegaard, og hvor tomt det havde været hver eneste Dag siden.

Dans Fader var i Redningskompagniets Tjeneste, og, naar han selv blev lidt ældre, vilde ogsaa han tage Del i det strenge, farefulde Arbejde. Havet havde en sand Fortryllelse for ham, og det var hans største Glæde at betragte det, naar Stormen piskede dets Bølger til Skum, eller naar det blankt og roligt bar Skibene, med de hvide Binger udfoldede, sikkert i Havn. Han var en Dreng med en levende Indbildningskraft og tænkte ofte, naar han stod og stirrede ud over Havet: hvad mon de mange Skibe, der færdes derude, bære med sig om Bord, og maasse bringer saadant et Skib mig en Gang lykkelig. Men hvori mon den saa skulde bestaa, tænkte han, medens han stod nede ved Redningsstationen og saa ud over det oprørte Hav, og mon det vilde komme i en vild, stormfuld Nat som denne, eller naar Søen var rolig og Himmelen klar? — Mest

rimeligt var det, at, hvis Skibet overhovedet kom til ham, blev det i en Storm; thi kun saa Skibe lagde ind i den lille Havn der, men ikke saa saa strandede paa det slemme Rev "Galge-Skjæret", hvis mørke Kant viste sig i Overfladen af Vandet ikke meget over en halvhundredde Alen fra Kysten. Men denne Aften kunde Dan hverken skimte Skibe eller Rev, Alt var saa mørkt som midt om Natten.

De to Vagtmænd, hvoraf Dans Fader den Nat var den ene, havde alt for, en Timestid siden begyndt sin Vagt og vandrede hver paa sin Side op og ned ad Bredden; fem andre sov i Huset, og Dan var ganske ene. Han tænkte netop paa ogsaa at gaa ind og i Seng, da han pludselig gennem Stormens og Havets Brølen hørte den skarpe Lyd af et Kanonstød. I samme Dieblit viste et straalende Lys sig i Retning af Revet, det var en Raket, som blev sendt til Veir's som Nødsignal, og ved dens Lys saa han tydeligt et Skib hængende ved Klippen.

I et Nu var Dan inde i Huset og oppe ad Trappen, hvor han med Raabet: "Et Brag, et Brag, et Skib er stødt paa Revet!" vakte de der sovende Folk. — Mændene kom hurtigt ud af Sengene og i Klæderne, og imidlertid løb Dan ned igjen og tændte en Signalfattel, som han svingede over sit Hoved som Svar til Skibet, hvorfra der atter svarede med et i længere Tid brændende Lys. Imidlertid havde ogsaa Hr. Roberts længere nede ved Kysten givet Svar med sin egen Fattel. Et eneste Blik paa Havet viste Mændene, da de kom ned, at Redningsbaadene ikke kunde sættes ud, og at de maatte stole paa Redningslinien. Paa fem Minutter var det tunge Apparat trukket ud af Sturet og gennem Sandet kjørt ned til et Punkt ligeoverfor Skibet. Da de vare komne halvveis, mødte de Hr. Roberts, der kom dem i Møde, og ved hans Hjælp vare de snart paa Stedet. Ingen Tid var bleven spildt; men Liv og Død ahang ogsaa af, at Alt gik saa hurtigt og akkurat som muligt. Ved at se gennem Natkikkertten kunde de se Skibet hugge mod Klipperne, og Ingen vidste, hvilket Minut det kunde splittes og

Alt være forbi. Det var en stor Damper, og de Grupper af angstfulde, blege Mennesker, der spjødte Dækket og hældte sig over Rælingen, sagde Redningsfolkene, at det var et alvorligt Arbejde, de havde for sig, og at intet Dieblis maatte tabes, om alle disse skulde frelles.

At rette Kanonen og sende Redningslinen ud over Skibets Dæk var et Dieblis Sag. De kunde se, at den saldt lidt agter for Stormasten, og snart var det store Kabel-toug, paa hvilken Boien skulde løbe, halet om Bord og gjort fast ved Masten. Der paa bleve de tyndere Liner, hvorved Redningsstolen skulde trækkes, anbragte, Stolen blev hængt paa, og Alt var i Orden. Med angstelige Blikke iagttog den store Flot paa Skibet og den lille ved Bredden, hvorledes Stolen nærmede sig Skibet og derpaa atter blev trukken iland. Da den kom tilbage, indeholdt den to Mand, der med et Par Ord fortalte Redningsmandskabet, at Skibet var Damperen Sahara, der gik fra Liverpool til Boston med hundrede Emigranter og tyve Kahytspassagerer om Bord. De vare komne først i Land for at prøve Boien, nu skulde Kvinderne reddes. Stolen blev sendt om Bord igjen; da den vendte tilbage til Kysten, var en Kone og et Barn med der af Dan hurtigt bleve førte til hans Faders Hus. Imidlertid var et stort Vaal, ved hvilket de Reddede kunde tørre og varme sig, tændt paa Strandbredden; da Dan kom tilbage, vare alt mange reddede; snart vare alle Passagererne iland, og Mandskabet begyndte at komme.

"Har De seet, om en liden Pige er kommen iland?" spurgte en Kone, 'en lysshaaret liden Pige med blaa Dine?"

Dan rystede paa Hovedet og svarede: "Jeg har kun seet den ene lille Pige, som jeg førte op til Huset, og hun havde sort Haar; men nu skal jeg spørge Fader ad. Hør Fader," raabte han, 'har du seet denne Dames lille Pige?"

Faderen, der havde travlt med Linen, rystede paa Hovedet. "Der er kun kommen tre smaa Piger iland," sagde han, "og de fulgte alle med sine Modre."

"Ja, dem har jeg seet," svarede Konen med ængstelig Stemme, "men ingen af dem hørte mig til. For den Sags Skyld," forklarede hun, "hørte den anden da egentlig heller ikke mig til. Den stakkels lille Ting reiste helt alene; men hun sov ved Siden af mig, og jeg burde have husket paa hende; men jeg blev saa forstrækket, da jeg vaagne og hørte, hvorledes Sagerne stod, at jeg strox so'r op paa Dækket uden at tænke paa Noget, og saa send'e de mig iland."

"Saa har nok En af de Andre fundet hende" sagde Dan opmuntrende, "hun kommer nok iland en af de sidste Ture."

Men hun kom ikke. Gang efter Gang kom Stolen, men uden BARNET, og ganske uventet traadte en Gang, da Stolen blev halet ind, Kapteinen iland. Han tog Formanden ved Redningsstationen i Haanden og sagde med Varme: "Vi stylder Dem vort Liv, det gamle Skib holder ikke sammen ti Minutter til. Men Alle ere frelste, ikke en Sjæl er om Bord."

Men Konen so'r frem imod ham med et hoit Skrig og raabte: "Jo der er, der er, et Barn sover paa Mellemdækket!"

Redningsfolkene saa overraskede paa hinden, og Kapteinen spurgte vredt: "Hvem er det?"

"Det er den lille Pige, der reiste alene, Sir. Den lille Myra Church."

Uden at vente for at høre mere, vendte Formanden sig om mod sine Folk og sagde: "Folk! Skibet gaar under, maaste varer det ikke engang ti Minutter; men der er et sovende Barn om Bord; vil En af Eder gaa ud og hente hende?"

Der var et Dieblis Stilhed, medens Enhver overveiede, om han turde og burde paatage sig det faerlige Arbejde. Dans Fader vilde nepo træde frem, da Dan stodte ham tilside og selv traadte ind i Kredsen. Hans smukke, unge Ansigt blusfede af Iver, og hans mørke Dine havde et modigt og bestemt Udtryk.

"Jeg vil gaa, Sir," raabte han. "Fader, du ved, at jeg dog engang maa begynde. Det tilfalder mig; jeg var den Første, der
(Fortsættes paa Side 70).

Den lille Slillepot.

Det lille Barn og den store Bog.

Jeg tænker ofte paa, hvordan Kristus har baaret Alt for os. En Præst flyttede en Dag sit Bibliothek ovenpaa. Da han gik og bar de tunge Bøger opad Trapperne, vilde hans lille Søn ogsaa hjælpe ham. Hans Fader bad ham tage nogle Bøger og komme efter. Da Faderen kom tilbage, mødte han Gutten halvveis i Trappen med en af de tungeste Bøger. Men Bogen var for tung for Barnet, han kunde ikke komme længere med den, men sad i Trappen og græd. Faderen tog ham i sine Arme med Bogen og Alt og bar ham ovenpaa. Saaledes bærer Kristus os og alle vore Synder.

Nazareth.

Nazareth, der saa ofte omtales i vor Frelser's Historie, ligger en 70 eng. Mile nordensfor Jerusalem, paa Nordstiden af Sisreels Slette. Byen er rundt omkring om-

givet af Nase, saa man ser den ikke, førend man er lige ind paa den. En Del af Byen ligger nede i Dalen, Resten opover "det Bjerg, paa hvilket Staden er bygget," som Lukas siger (4,29). Fra Toppen af denne Nas, der hæver sig vestenfor Byen har man en Udsigt, der i Skønhed og Vidde nærmer sig Udsigten fra det østenfor liggende Labors Bjerg. Man siner Forbjergene Karmel og Middelhavet i Vest, Hermons snebælte Toppe i Nord, ligesom Udsigten i Syd over hele Sisreels Slette er vid.

Nazareth tæller nu 3-4000 Indbyggere, som næsten alle ere Kristne, kun nogle faa Muhamedanere. "Bebudelseskirken" er opført paa det Sted, hvor man tror, at Engelen Gabriel aabenbaredede sig for Jomfru Maria. Tæt ved Byen er et Kildevæld, der kaldes "Jomfru Marias Kilde"; det er den eneste Kilde i Byen, og Byens Piger komme endnu den Dag idag did ud for at hente Vand i Kruffer af gammel Form, som de bære paa Hovedet.

Nazareth.

Hvor findes vel paa Jord en Blet
 Saa mindelig som Nazareth,
 Hvor Jesus først sin Mund oplod
 Og Frelsens Vugge stod?

Men, skjøndt en Søn af Himlens Gud,
 am en Lov Forældres Bud.

De r legte paa den grønne Eng
 Maria med sin Dreng.

Der fostredes han op i Løn,
 Vor Herre, Guds enbaarne Søn;
 Der vorte han sig stor og stærk
 Til Frelsens store Bærf.

A. Langsted.

faa Skibet, og jeg kan bedre undværes end Nogen af de Andre."

Mr. Roberts tøvede i smertelig Uvisshed; turde han tillade sin Dreng at paatage sig det farefulde Hverv? Men Formanden afgjorde Spørgsmaalet, idet han sagde: "Det er ret. Dan, du og ingen Anden skal gaa. Nu hurtigt, der er ingen Tid at spille!"

Dan trykkede sin Faders Haand og sprang i Stolen. Redningsmandskabet trak af alle Kræfter, den so'r ud i Mørket, og Baalet og Landet var snart langt borte. Kun Trid-sens knagende Lyd over hans Hoved og de brusende Bølgers Larm under ham holdt ham med Seisfab paa hans ensomme Vei.

III.

Da Dan var naaet ud til Skibet, var krobet ud af Stolen og over Dækket, som Bølgerne stadig slog over, og var naaet hen i Forerden, skyndte han sig, efter at have tændt en Lanterne, som han havde været faa forsigtig at fore med sig, ned ad Trappen til Mellemdækket. Myras Roie var, efter hvad Konen havde sagt ham, mod Bagbord, og han havde ingen Vanskelighed ved at finde den. Det lille guldblokkede Hoved laa faa roligt paa Buden, som hans lille afdøde Søster Lucy havde ligget i sin Seng i Huset, og som om ingen Storm om et kort Øiblik vilde splitte Braget i tusinde Stumper; men, da Lanternens Lys faldt paa hendes Ansigt, vaagne de Barnet, reiste sig op paa den ene Arm og udbød studsende ved at se et ganske fremmed Ansigt: "Hvad er der iveien? hvor er alle Folk henne?"

"Skibet er forlist," svarede Dan, idet han tog et stort Shawl, der hængte paa en Rnæge, "alle de Andre ere reddede, og jeg er kommen for ogsaa at bringe dig iland."

Hendes Ansigt, der blussede efter Sønnen, blev pludselig blegt; hun havde hørt sine Rejsefæller fortælle om Skibbrud og vidste, hvad det gjaldt.

"Nu strø?" spurgte hun.

"Ja, nu strø," svarede han, "der er ingen Tid at spille. Lad mig svøbe dig ind i dette Tørklæde, det kan holde dig lige faa varm, som om du var klædt paa."

— Med disse Ord svøbte han hende fra Top til Taa ind i Shawlet og tog hende i sine Arme. Han kunde høre, hvor hurtigt hendes lille Hjerte bankede; men hun viste ingen Tegn til Frygt og slyngede sine Arme fast om hans Hals, som han, medens de steg op ad den smale Kahytstrappe, bad hende gjøre. I et eneste Øieblik var han over det glatte Dæk, steg over Rælingen og tog Plads i Stolen.

"Hvordan gaar det, min lille Pige?" spurgte han.

"Er du vis paa, at Alt er sikkert?" hviskede hun.

Han lo, skøndt hans Hjerte var fuldt af Belymring, og svarede: "Redningsapparaterne ere sikre nok; nu gaar det!"

Han svingede Lanternen over sit Hoved som Signal til Folkene iland, og strø begyndte Stolen at glide ned ad den Skræning, som Kabeltouget, der var gjort fast om Masten, danne, og hurtigere og hurtigere nærmede de sig Baalet, der blussede paa Strandbredden. Vilde Skibet holde, indtil de naaede Land? Under dem bruste og brølede Havet og oversproitede dem med Skum, og engang slog en Bølge endnu høiere end de andre helt over dem og gjen-nemblødte dem fuldstændigt. Den tog næsten Veiret fra Myra, og hun stønede: "Drufne vi nu?"

Dan trykkede hende tættere til sig; blot endnu et kort Øieblik, og de vilde være frelst. Stolen gled hurtigere, og Dan svarede: "Nei, vist ikke, se nu ere vi der strø."

Myra kiggede frem under Tørklædet; der, kun et lidet Stykke borte, blussede Jlden, om et Øieblik kunde de være der. Men medens hun anstrengte sine Dine for ligesom at bringe Landet endnu nærmere, blev Kablet over deres Hoveder pludselig faa stærkt strammet, at det trak Redningsstolen i Veiret og holdt den et Øieblik ubevægelig i Luften. "Hvad er der iveien?" raabte Myra.

Men Dan svarede ikke, han vidste, at nu gif Skibet under; blot et Sekund til og de havde været frelst, men nu —. Hurtigt aab-

nede han sin Kniv, som han bar i et Bånd om Halsen, og med den skar han de fire Reb, der bandt Redningsstolen til Kæbelouget, over. For Myra kunde forstaa, hvad der var skeet, fo'r Kæbelouget, der ved den Hurtighed, hvormed Skibet sank, var bleven revet løs fra sin Ankerplads iland, hvirvlede hen over deres Hoveder, og selv tumledes de om i Redningsstolen af de fraadende Bølger.

"Hold godt fast ved mig," raabte Dan, der kæmpede for at faa Beiret, medens Havet truede med at opsluge dem begge. "Luk ikke din Mund op, det vil kun vare et Dieblis, saa vil Bølgerne kaste Stolen med os iland." Og han slyngede sine Arme saa fast om den lille Skikkelse, at selv de vilde Bølger ikke kunde rive hende fra ham, endsskjønt de kastede dem omkring, som havde de været fjederlette.

"Drukne vi nu?" mumlede den lille Pige.

"Nei, nei," raabte han og pegede mod Rysten, "se nu løbe Mændene ned for at tage imod os."

Hun løstede sit blege, angstfulde Ansigt fra hans Skulder og saa sig om. En Bølge havde løftet dem høit paa sin Ryg, Stormens Herre havde givet den det Hverv at bære Børnene iland. Hurtigt fo'r den frem med sin Byrde og kastede dem endelig saa høit op paa Sandet, at Mændene kunde gribe dem og forhindre det tilbagestrømmende Vand i at rive dem med sig igjen. Gjennemblødt til Skindet stiv og om, men med hele Lemmer, traadte Dan ud af Stolen og blev tilligemed sin lette Byrde indesluttet i Mr. Roberts Favntag.

"Og nu," udbrod Faderen, medens Redningsmandskab, Søfolk og Passagerer trængte sig om Børnene for at ønske dem tillykke, "bær hende hurtigst muligt op til din Moder, Dan. Men du er vist for træet til at bære hende længer, det er bedre, en af Folkene tager hende."

Men Dan rystede paa Hovedet, og Myra klyngede sig fastere til ham.

"Nei, Fader," svarede han, "hun er ikke tung, og jeg vil helst bære hende selv."

"Godt, min Dreng," sagde Faderen, idet han venligt saa paa Myras blege Ansigt. „Stakkels lille Pus! hun ligner vor Lucy."

Dan gik op mod Huset, og i et Par Minut'er vare de begge taufe. Endelig spurgte Pigen: "Gik Skibet under?"

Dan nikkede og svarede: "Ja, da jeg skar Rebet over."

Hun saa paa ham med et næsten ærbødigt Udtryk i det lille Ansigt og udbrod: "Dg tænk saa, dersom du ikke var kommen ud efter mig, var jeg druknet. Gid jeg maatte blive hos dig altid!" tilføiede hun uvilkaarligt.

"Hvor skal du hen?" spurgte Dan.

"Na, jeg kan ikke sige Navnet, Ingen kan udtale det, det var skrevet paa min Kjole."

"Dg hvor er din Kjole?"

"Jh! den er naturligvis om Bord i Skibet."

Dan trak Beiret dybt og spurgte: "Er det Alt, hvad du ved? har du ikke faaet det skrevet paa andre Steder?"

Hun rystede paa Hovedet og svarede et bestemt Nei. "Dg jeg ved slet ikke Noget om Stedet," tilføiede hun.

Dan boiede sig over hende og kysede hende let paa Panden. "Godt," sagde han muntert, "saa vil du heller aldrig faa Noget at vide om det; thi din Kjole er naturligvis gaaet under med Skibet."

De vare nu lige ved Huset, hvor Mrs. Roberts stod i den aabne Dør. Dan saa op mod Himmelen, i Ost begyndte Dagen at gry.

"Se, Moder!" raabte han, idet han lagde Myra i hendes Arme, "mit Skib er kommet, og det har bragt mig denne lille Søster."

Og saaledes fandt Myra paa den anden Side Havet Venner, der trængte til hende, og en Moder, der vilde erstatte hende den Moder, hun havde mistet. Ikke en af de Personer, der vare strandede ved „Indianerhovedet", kunde huske det otte Stavelser lange Navn paa Stedet, Myra skulde til, og selv havde hun ikke den fjerneste Erindring om det. Men det gjorde jo ikke Noget; Ingen

ventede hende der, og Mrs. Roberts var lige saa glad ved at beholde Myra i Datters Sted, som Barnet selv ved at blive. Dødsdagens dybe Bemod rar jaget bort fra det lille Hus, og Dan erindrede altid med Glæde og Tak den Dag, da hans Skib endelig kom fra det fjerne Land hinsides det store Ocean og bragte ham en liden Søster, for hvem Vorherre vidste Veie, da ingen Andre kunde se den.

Det fjerde Bud.

I den preussiske Hær var der en Officer ved Naavn Kurtshagen. Han var en Søn af fattige Bondesfolk, var god, klog og tapper, og hans Soldater elskede ham. Da Syvaarskrigen var forbi, red han i Epidisen for sine Nyttere ind i Berlin tilligemed den øvrige Hær; flere Ordener og Kors smykkede hans Bryst. Hans fattige Forældre vare fra sin Landsby komne ind til Hovedstaden. De stode paa et af Torvene. Saa snart han saa dem, sprang han af Hesten og omfavnede dem med Glædestaarer.

De gamle Bondesfolk bleve nu i Hovedstaden og boede i Sønnens Hus. Hver Dag spiste de ved hans Bord, om der endog var fornemme Fremmede. En Officer spottede engang herover; men Kurtshagen sagde: "Skulde jeg ikke elske og ære mine Forældre, som have været saa gode mod mig? jeg har været deres Barn, for jeg blev Kongens Ritmester." General Biethen fik at vide om Kurtshagens barnlige Kjærlighed, og han sagde da til ham, at han og flere fornemme Herrer en Dag vilde spise hos ham. Men den Dag vilde Kurtshagens Forældre paa ingen Maade spise ved hans Bord, da de vare undselige for de fornemme Folk.

Da man vilde sætte sig tilbords, sagde Generalen: "Men Kurtshagen, hvor er Deres Forældre?" Ritmesteren smilede og vidste ikke, hvad han skulde svare; men Generalen gik ind til de gamle Bondesfolk og hentede dem; de skulde spise ved Bordet, som de pleiede. Biethen tog derpaa sit Glas og sagde: "Lad os drikke en Skaal for den

kjærlige Søn, der elsker og ærer sine gamle Forældre!" Kongen, der hørte om Kurtshagen, kaldte ham til sig, klappede ham paa Skulderen og sagde: "Hvad ere dine Forældre for Adelige?" Kurtshagen svarede: "Mine Forældre ere simple Bønder." "Jeg ved det," sagde Kongen, "og jeg ved ogsaa, at du er en god Søn; hvem der ærer sine Forældre, er en brav Mand; men den, som ringeagter sine Forældre, fortjener ikke at være født til Verden." (Kellers Blade).

Rygtet og Eftermælet.

Rygtet traaved om Land og By,
 Holbt tusinde Naabere høit mod Sky
 Op for sine tusinde Munde;
 Og Røsten ajsalbede vidt omkring,
 Og Folket løb som til Landtøhing
 Det hurtigste, det vel funde.

Mer Eftermælet ved Veien sad.
 Da raabte Rygtet og lo derad:
 "Hvi sidder du der i Drømme?"
 Hun svarte op fra den lave Sti:
 "Jeg venter, til du er vel forbi,
 Da skal jeg tale og dømmе."

Gaade.

Hvad er det, som er grønt og spættet
 Og hvidt og rødt og sribet og plettet,
 Som vifter saa let for alle Vinde,
 Hvoraf ei tvende man ens kan finde,
 Som giver Naturen Skjønhed og Liv,
 Som smykker hvert Træ, hver Blomst og hvert
 Sid?

Som laves paa mange forskellige Steder
 Og vidt over Byer og Lande sig spreder,
 Som bringer Budskab om Ondt og Godt,
 Som findes i Hytte saavel som i Slot,
 Som kan være godt og være daarligt,
 Kan være spøgefuldt eller alvorligt,
 Som i Diebliffet du for dig ser?
 Ja, nu vil jeg ikke sige mer.

G.

Oplosning

paa Gaaden i No. 7:

R y g t o b a f.

Entered at the post office La Crosse,
 Wis., as second-class matter.

"Fæbrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.